

Следи от юруци в Сливенско през XIX в. вече няма. Те или са се изселили, или са се претопили сред турската маса.

От топонимични данни се вижда, че има заселване на население и от други народности. На югоизток от с. Тополчане има местност *Тюркменска кория*. Според местно предание тя е била предоставена за обработване на тюркмени. Възможно е в района да е имало тюркменско село, което е изчезнало.

По-късно е преселването на татарите. През XVII–XVIII в. Кримското татарско ханство губи земите си под натиска на Русия и през 1794 г. е ликвидирано. През 1666 г. в Сливенска каза е регистрирано неустановеното село *Татар кьой*. След поредната Руско-турска война (1806–1812) в Сливен масово се заселват татари. Наскоро след това те са покосени от епидемия. И досега площад „Добри Желязков“ в града се нарича от населението *Татар мезар* (‘татарски гробища’). Югозападно от с. Оризари има местност *Татарски гробища* на неустановено селище. Северозападно от с. Стара река е *Татарска кория*, а край с. Горно Александрово – *Татарски извор*.

Последното заселване на мюсюлманско население в Сливенско става след Кримската война, към 1857 г. Това са черкези, живеещи в Северен Кавказ. Част от тях са заселени на мястото на старото селище *Матей*. Там е запазено названието на местност *Черкѝзки харм̀ани* под връх Ушїте. Останали без достатъчно препитание, черкезите се насочват към грабеж на българските села. Възрожденската преса дава много примери за това. Път северно от с. Глушник, по който слизат черкези да грабят, е известен като *Черкѝзки път*. Мястото, където се събират черкези, за да нападнат някое село, се нарича Черкезица – южно от с. Малко Чочовени.

Наличието на топоними, свързани с мюсюлмански текета, навежда на мисълта, че в Сливенско е имало заселени мюсюлмани алевити. Такова теке, ръководено от старейшина шейх, е имало на североизток от гр. Шивачево. Оттам името на местността е *Шех бунар*. Селищната могила на североизток от с. Злати войвода се нарича *Тикя̀та* със съпътстващо предание, че там е живял дервиш *Чин (Джин) Али*. Така се образува епонимът, свързан със старото име на селото – *Джиново*. Югоизточно от с. Камен е м. *Дервишка*. Няколко топонима са съотнесими със старейшините *деде* сред алианското население (Ников 2010: 134) *Мустафа деде* югоизточно от Ковачите, *Токлу деде* северозападно от с. Изгрев, където някога е ставал голям събор. През XIX в. шиити в Сливенско няма, с изключение на отделни индивиди аджеми (персийци). По-специфична е ситуацията с текето при с. Чинтулово (вж. статията на Демирев, тук).

Придвижване на мюсюлмани в Сливенско има и в по-късни времена. Жители на Старорешкия район заявяват, че техни предци са дошли предимно от Тузлука. Въпреки че досега не са намерени данни за наличието на помашко население, два топонима са свързани с него: *Помашки дол* до с. Раково и *Помашки гроб*, югозападно от с. Мечкарево.

Както навсякъде по българските земи, и в Сливенско се установява османотурска администрация и източен тип феодална система. В района най-